

ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΚΟΥΔΕΑΣ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΑΙΓΑΙΟΝ ΠΑΘΗ

Μυθιστόρημα

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ, ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Κώστας Αρκουδέας – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2017

Έτος 1ης έκδοσης: 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

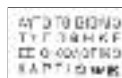
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6173-5

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΙ ΝΑ τις κάνω τις νύχτες όταν μοναδικός υπεύθυνος για το σκοτάδι είναι ο ήλιος; Έχασα αμέτρητες ηλιαχτίδες όσο βρισκόμουν στη σκοτεινή πλευρά, κι αν έμαθα κάτι, αυτό είναι ότι όλες οι αποκαλύψεις χρειάζονται φως.

Τι πιο όμορφο απ' το να ξυπνάς με τις ακτίνες του πρωινού ήλιου στο δέρμα σου; Να μπαίνεις τσίτσιδος στη θάλασσα για να ξεπλυθείς και τα όνειρα που έβλεπες το βράδυ να πλέουν γύρω σου σαν ξερόκλαδα; Θέλησα να πιάσω μια χούφτα θάλασσα κι έτρεξε ανάμεσα στα δάχτυλά μου χωρίς να ξεβάψει. Δεν θα 'ταν καλύτερα οι άνθρωποι που αγαπούν τη θάλασσα να ήταν μπλε; Κι αυτοί του δάσους πράσινοι; Γκριζοί των πόλεων και χρυσαφένιοι των ερήμων; Όσο για τους ανθρώπους των ηφαιστειών, θα είχαν το χρώμα της λάβας, που καίει τα πάντα στο πέρασμά της.

Θα κάτσω στο νερό ώσπου να μουλιάσω, να γεμίσω ρόζους, η πέτσα μου να ζαρώσει. Μπορεί και να με πάρει ο ύπνος στη θάλασσα – συμβαίνει καμιά φορά. Κάνω τα χέρια μου μαξιλάρι και αφήνομαι στις αραιές ταλαντώσεις του νερού, όμοιες με εκείνες που ακολουθούν το πρώτο στάδιο

του ύπνου. Έχω τότε την ψευδαίσθηση ότι σπάω τα νήματα που με δένουν με τον φυσικό κόσμο. Είναι ο ελληνικός τρόπος διαλογισμού, και είμαι σίγουρος ότι θα τον είχαν υιοθετήσει οι Ινδοί ή οι Κινέζοι, αν είχαν τόσο γαλήνιες θάλασσες. Όταν ανοίγω τα μάτια, βλέπω ότι έχω απομακρυνθεί από την ακτή. Κανένας κίνδυνος, είμαι σε φιλόξενη αγκαλιά. Με αργές, τεμπέλικες απλωτές κολυμπάω και βγαίνω έξω.

Το όνομά μου είναι Γιώργος Ρώμας. Είμαι ξαπλωμένος στην άμμο και η θάλασσα είναι μαζί μου. Πάνω μου και μέσα μου. Φίλη κι αγαπητικιά μου. Ακούω το φλοίσβο της, την ανάσα της. Μου λέει όλα τα μυστικά της. Δεν έχει τίποτα να μου κρύψει – το ίδιο θα προσπαθήσω να κάνω κι εγώ.

Μένω σ' ένα έρημο ψαροχώρι, σ' ένα σπίτι που, όταν ήρθα, το βρήκα γεμάτο νεκρές κουκουβάγιες. Πέφτουν από τις καμινάδες, που ασκούν πάνω τους ανεξήγητη έλξη, και φοφάνε αβοήγητες πίσω από κλειδαμπαρωμένες πόρτες. Τρέφομαι με ψάρια που πιάνω στα ρηχά, πίνω νερό από τα πηγάδια. Και έχω την πλάτη γυμνή, χωρίς φτερά να μου βαραίνουν τη συνείδηση.

Η θάλασσα είναι λάδι. Οι σκέψεις, όμως, φτάνουν κατά κύματα στην έρημη ακρογιαλιά. Περνούν από μέσα μου, με πνίγουν. Θέλω να τις διώξω, να καθαρίσω το μυαλό μου, μα εκείνες, οι κατεργάρικες, βρίσκουν τρόπο να γονιμοποιήσουν τα ωάρια της μνήμης. Θα 'θελα να μην έχω αναμνήσεις.

Κι όμως, θυμάμαι.

Θυμάμαι τον εαυτό μου να χώνει τα χέρια του στο χώμα, να σκάβει με λύσσα, τα δάχτυλά του να ματώνουν. Τον

αέρα να κοπάζει, το χρόνο να σταματά. Μόνο τα κύματα ακούγονταν μακριά να σκάνε στο βράχο του Κολούμπου.

Εκείνο που ξέθαψα συνεχίζει να με στοιχειώνει.

Θυμάμαι πόσο τυχερός ένιωσα που ο θάνατος μου είχε παραχωρήσει το ευγενές προνόμιο να σταθεί μακριά μου. Ήμουν διπλά τυχερός, γιατί είχα ζήσει τα καλύτερά μου χρόνια εν ειρήνη, ευλογημένη ειρήνη, δημοκρατία, ελευθερία. Δεν είχα γεννηθεί λίγο πριν, όταν θέριζαν οι παγκόσμιοι πόλεμοι και τα τανκς των συνταγματάρχων, ούτε λίγο μετά, όταν η πείνα και η όξινη βροχή θα έκαναν το βίο αβίωτο. Είχα γεννηθεί την κατάλληλη στιγμή στο κατάλληλο σημείο. Ελπίζω η επισήμανση αυτή να μην προκαλέσει τη μήνιν της ζωής, που συνηθίζει να σε ανεβάζει στα ουράνια και μετά να σε στέλνει στον πάτο. Δεν ξέρω αν μου άξιζε αυτή η εύνοια, αλλά δεν είχα παρά να ευχαριστήσω τον Θεο-ριστή που είχε κρατηθεί σε απόσταση και, φυσικά, τη Ζωή για όσα μου είχε ήδη προσφέρει.

Μόνο μια φορά, όλο αυτό το διάστημα, είδα το θάνατο από κοντά. Πολλά χρόνια πριν, όταν ήμουν μικρός. Επέστρεφα από το σχολείο συντροφιά με τον φίλο μου τον Ηλία, που αργότερα έγινε δάσκαλος και ξενιτεύτηκε στη Σουηδία για να απαλλαγεί από την καταπίεση των γονιών του. Σταθήκαμε στο περίπτερο της γειτονιάς να χαζέψουμε τους τίτλους των αθλητικών εφημερίδων, όταν ο περιπτεράς έβγαλε το κεφάλι του από το κουβούκλιο και μου ανακοίνωσε ότι η γιαγιά μου είχε πεθάνει. Το σοκ ήταν δυνατό. Είχα μεγαλώσει με τη γιαγιά μου, την είχα συνδέσει με τα παιδικά μου παιχνίδια. Ένιωσα πως μου είχαν κλέψει το καλύτερο

παιχνίδι. Θύμωσα, με πλημμύρισε οργή για την παρουσία του κλέφτη. Γιατί δεν έκανε κάτι ο άνθρωπος να τον απομονώσει, να τον χώσει στη φυλακή; Βούρκωσα, αλλά συγκρατήθηκα. Ντράπηκα να δείξω πόσο είχα συγκλονιστεί. Απεχθανόμουν τον οίκτο των άλλων, μολονότι υπήρχαν στιγμές που τον αποζητούσα. Δεν άφησα τα αδιάκριτα βλέμματα του Ηλία και του περιπτερά να δουν την καταιγίδα που είχε ξεσπάσει μέσα μου. Με τη σκληρότητα που ώρες ώρες διακρίνει τις αποφάσεις των παιδιών, είπα:

«Δεν πειράζει. Ήτανε γριά».

Φτάνοντας στο σπίτι, η ματιά μου διέτρεξε το διάδρομο και έφτασε στην εσωτερική βεράντα. Εκεί, ακουμπισμένο στον τοίχο, βρισκόταν το καπάκι ενός φέρετρου, μαύρο, με χρυσό σταυρό στη μέση. Άθλια συντροφιά για όσους αγάπησαν τη ζωή.